

да изпълняватъ. Принципътъ на абсолютното повиновение се налагаше отъ положението на по-слабия прѣдъ по-силния, а въ случая бѣше по-силенъ она, който имаше право на собственостъ, мъжътъ.

Въ началото или въ края на първата половина отъ 19. вѣкъ младата генерация започна да се бунтува. Това положение на сѣмейно безправие е стѣсняваше. Ако можемъ напълно да възприемемъ възгледа на българската народна поезия, въ която има отгласъ отъ тая глуха борба дори отпрѣди това врѣме, вече срѣдата на мин. столѣтие отвори скобитъ на една промѣна, малка и незначителна, въ сѣмейнитъ отношения, както и едно разслабване правата на бащата надъ неговитъ дѣца. Последнитъ, нарастнали повече въ своитъ интимни чувства, се вълнуватъ, негодуватъ противъ своенравната бащинска властъ, която ги притѣснява, и често скжсватъ съ сѣмейното огнище. Когато задругата въ България отпаднаше най-бърже и се създаваха индивидуалнитъ ступанства, върху които, естествено, се издигаше и съзнанието за личнитъ права и отговорности —, тогава и явленията, плодъ на тая криза и на кризата въ сѣмействата, зачестиха. Момата не иска да слуша майка и баща, когато ще избира своя драговникъ, — а момъкътъ, комуто бѣха отворени вратата за свободнитъ професии, или можеше бърже да основе свое огнище безъ особни затруднения, вирваше глава и даваше гръбъ на старитъ. Тѣзи случки сж общи, и тѣ сж, тѣй да кажемъ, генерализирани въ пѣсни, като „Юнакъ и Самовила“, „Стоянъ и Рада“ и др. п. Въ тѣхъ ние четемъ борбата за лична еманципация, и на първо мѣсто — борба за еманципация отъ сѣмейния тероръ, който, ще ти се да помислишъ дори — прѣдставлявалъ въ миниатюръ голѣмия държавенъ тероръ. —

Мама си Радка згодѣва,
Ала си Радка не пита!